

Çağlar Üstü Çağlayana

– İbrahim Kilik · 25 Haziran 2010

Dudakların çatladığı, gönüllerin karardığı yakıcı çöl iklimlerine inen bir yağmurdu tebessümün. Kendin öksüz ve yetimdin; ama bakışlarındaki sıcaklığa ve yüreğindeki şefkate sığındı cümle yetimler. Sayende tebessüm etmeyi öğrendiler. Kimsesizler kimsesinin en sevgilisi, hamileri oldu çünkü. Küfrün ve emperyalizmin zangoçlarına sayende direndiler. Senin nefes aldırın ikliminde kavuştu hürriyete köleler.

Ayaklarının kademi, Yesrib'i Medine kıldı. Şirkin ve küfrün kalesi gelişinle yıkıldı. Medine mesrurdu gelişinden, yurdun yuvan Mekke mahzundu gidişinden.Özlemle ardından baktı Kabe kara gözleriyle. Mekke'nin ve Kabe'nin hüznü ta fethe kadar sürdü. Gelişin Kabe'nin bağrında açan güldü yıllar sonra. Artık müşriklerin nasibi ebedi hüzüdü. Senin şefkat ve rahmet ikliminin karşısında tutunamadı kaba ve zalim cahiller.

Yakıp kavuran çölde bir serinliktin. Kâh, parmaklarından billûr sular içti sahaben, kâh cehlin karanlığından ışıltılı bakışlarına sığındı. En can dostun " o, diyorsa doğrudur" ifadesiyle dostluğun, güvenin ne olduğunu altın çivilerle çaktı asır ağacına. Sırta erebilenler çıktı ancak o sözün kerevetine. Nasipsizler ebedi bir pişmanlığın kısılcığında kaydı hayat etmeye devam ettiler nadanca. Ebu cehil Ebu cehil olarak kaldı, Ebu Leheb, Ebu leheb olarak... nasipsiz varisleri de yine aynı yolun müdavimleri...

Asırlar geçti hâlâ sesin aynı tazeliği ile yankılanır kulaklarımızda. Dudaklarımızda adın anılır yaratımla. Şahadet ederiz yoktan var edenle senin varlığına. Medine, mihmandarın olmaktan mesrur. "Şerefül mekan bil mekîn". İlmek ilmek işli sevgin ruhumuza. Ermek istiyoruz iklimine varmak muştusuna. Gül remzin olmaktan bahtiyar, nurundan korkuyor nar. Adını anmaya can atar dudaklar...

Cibril'i Emin, namus u Ekber Taif'te , en dar zamanında her şeyin sahibinin elçisi olara geldiğinde, yine civanmertliğini gösterdin. Helakini istemedin hiç kimsenin. Yine, o mübarek ifadenle "rahmet için gönderildiğini" söyledin. Muhtacız şefkatine, merhametine. Şefaate eyle bize...

Bir gün çıkıp gelebilsem katına, çöl akşamlarında naat okusam baş ucunda. Biliyorum, ihtiyacın yok bencileyin günahkârın iltifatına. Lâkin, muhtacım şefkatine ,şefaatine. Ulaşsam da iklimine ey sevgililer sevgilisi, duy mahzun yüreğimden geçenleri. Sen hüznümün nedeni. Selamımı lütfen ve keremen kabul buyur, mahşer sevincim ol. Kabul et Livay-ı Hamd Sancağı'nın altına. İlanihaye selam olsun ey yetimler yetimi sana...

Anakra,25.06.2010 İ.K